

ГРУПА КОМПАНІЙ «VITAGRO» ГОТОВА РОЗПОЧАТИ ВЕСНЯНО-ПОЛЬОВІ РОБОТИ

- Цьогорічний лютий щедрий на сніг. І якщо минулого, через безсніжну зиму, бракувало вологи, то тепер, на щастя, ця проблема перед аграріями не стоїть, - каже генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк. - Сніг потроху тоне, і вже найближчими днями кластери «Товтри», «Хмельницький» розпочнуть підживлення азотними добривами озимих культур – пшениці, ячменю, жита – по мерзлоталому ґрунту. Невдовзі ці роботи розпочне й кластер «Центральний».

А ось на полях, де працюють кластери «Волинь», «Полісся», «Агрохолдинг «Зоря», сніговий покрив ще високий, тож тут приступатимуть до підживлення культур трохи пізніше. Достатня кількість вологи позитивно позначається на розвитку культур, і це додає оптимізму. Загалом строки виконання поточних сільгоспробіт відповідають середньорічним нормам.

Варто додати, що техніка у всіх кластерах компанії

повністю готова до виходу в поле, - зазначає Петро Петрович. - Механізатори доклали всіх зусиль, щоб вчасно і якісно провести ремонти. Крім того, кожен кластер забезпечили необхідною кількістю мінеральних добрив.

Провели й навчання для агрономічної служби усіх кластерів в онлайн-режимі. Йшлося про завдання агрономічної служби в умовах зміни кліматичних умов, про застосування нових видів мінеральних добрив, засобів захисту рослин, зернових груп. Приємно, що представники кожного кластеру ділилися своїм досвідом, акцентували увагу на найбільш проблемних питаннях і спільно радилися щодо їх розв'язання.

Аграрії компанії ефективно використали час для підготовки до весняно-польових робіт і за лічені дні вийдуть у поле, - каже на завершенні генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк.

АКТУАЛЬНО

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК ЗАПРОПОНУВАВ МЕХАНІЗМ ЗНИЖЕННЯ ЦІНИ ЗА ТРАНСПОРТУВАННЯ ГАЗУ УКРАЇНЦЯМ

Різка підвищення тарифів та енергетична криза – не єдиний головний біль українців. Сьогодні споживачі побутового газу змушені сплачувати за його транспортування та розподіл, незалежно від об'ємів споживання.

Якщо раніше держава за допомогою субсидій і пільг фінансово підтримувала незахищені верстви населення, то на 2021 рік Кабінет міністрів України скоротив цю ча-

стину видатків Державного бюджету.

Тому на тлі складних соціально-економічних умов громадяни потребують від держави конкретних заходів щодо вирішення тарифної кризи, адже сплачувати непідйомні платіжки вони більше не можуть.

Тому депутатська фракція «За Майбутнє» зареєструвала у Верховній Раді проект закону №5004

про внесення змін до статті 32 закону України «Про ринок природного газу» з пропозиціями щодо зниження ціни у платіжках на транспортування газу. Про це під час брифінгу у Верховній Раді повідомив народний депутат Сергій Лабазюк.

Продовження на стор. 2

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ

ДОБРІ СПРАВИ

«VITAGRO» ПОСПІШАЄ НА ДОПОМОГУ

стор. 2

ПАМ'ЯТЬ

НЕЗАГОСНА РАНА - АФГАНІСТАН

стор. 4

ГРОМАДА

ПОПЕРЕДУ - БАГАТО СПІЛЬНОЇ РОБОТИ

стор. 5

ПАЙОВИКИ

МАРІЇНЕ СТОЛІТТЯ

стор. 7

ТВОРЧІСТЬ

ПОГЛЯД ДІТЕЙ ВІДКРИВАЄ МАЙБУТНЄ

стор. 7

«VITAGRO» ПОСПІШАЄ НА ДОПОМОГУ

ЗИМА ЦЬОГО РОКУ ВИДАЛАСЯ НА ДИВО СНІЖНОЮ. ЩЕДРІ СНІГОПАДИ – ЦЕ, НАСАМПЕРЕД, НЕОБХІДНА ВОЛОГА ДЛЯ ПОЛІВ, ТОМУ ТАКІ ПОГОДНІ УМОВИ АГРАРІЇ СПРИЙМАЮТЬ, ЯК ДАРУНОК ПРИРОДИ.

Та для багатьох населених пунктів вони створили чималі проблеми. У більшості сіл старостати не мають своєї техніки, інших можливостей, щоб розчистити снігові завали. Попри те до сільських магазинів повинні доставлятися продукти, мають працювати школи, дитсадки. Зрозуміло, що лише розчищеними дорогами зможе доїхати за викликом автомобіль швидкої допомоги. Недаремно у багатьох селах «били тривогу», що через такі складні погодні умови вони опиняються відірваними від світу.

На щастя, у населених пунктах, де працює Група компаній «VITAGRO», саме вона прийшла на допомогу місцевим громадам. До прикладу, працівники кластеру «Полісся» організували розчищення доріг у селах Завадинці, Калетинці, Закружці, Покущівка, Михнів, Мислятин, Вілія, Білашів, Кутянка, Новородчиці, Теремне, Котелянка. Чотири одиниці техніки день-у-день розчищали сільські дороги, щоб села могли і надалі жити звичним життям.

- Якби не допомога компанії «VITAGRO», навіть і думати боюся, в якій складній ситуації ми могли б опинитися, - розповідає староста Михнівського старо-стинського округу на Ізяславщині Зоя Франкова. – Вже не вперше представники компанії виручають нашу громаду, коли з'являються нагальні та гострі проблеми. Саме у «VITAGRO» ми бачимо своїх надійних друзів і партнерів, - додає Зоя Миколаївна.

Цілком підтримують свою колегу Олег Григорчук, староста сіл Завадинці, Калетинці, Ірина Гордієнко, яка очолює громаду в Маслятині, і додають, що готовність компанії подати руку допомоги у найскладніший період – це ознака справжньої турботи про людей. Кажуть, що вдячні за розуміння, доброту, високу відповідальність - генеральному директору Групи Компаній «VITAGRO» Петру Лабазюку, керівнику кластеру

«Полісся» Володимиру Корнійчуку.

Не залишив своїх земляків на одинці з проблемами і кластер «Хмельницький». За словами керівника кластеру Віктора Басистюка,

техніка працювала з раннього ранку й до пізнього вечора. Працівники не зважали на години доби, бо головним завданням для них була допомога людям. Оперативно працівники кластеру розчистили дороги у селах Гвардійське, Шпичинці, Сутківці та багатьох інших.

- Таких снігопадів вже давно не було. Лише кількома лопатами вулиці, під'їзди до закладів нізачо не розчистити, - ділиться враженнями староста села Шпичинці Михайло Рибак. – Скажу чесно, я хоч і переживав, як будемо розв'язувати цю проблему, але, з іншого боку, був переконаний, що «VITAGRO» нас не залишить. У будь-яких потребах ми одразу звертаємося до представників компанії. З керівником кластеру «Хмельницький» Віктором Тимофійовичем Басистюком ми на постійному телефонному зв'язку. Проблеми, гострі питання – вирішуються з вмілою організацією і по совісті, - додає Михайло Олексійович.

Про високу організацію та оперативність у розчищенні шляхів Гру-

пою компаній «VITAGRO» говорять і керівник Соломнянського старо-стинського округу на Волочищині Наталія Ковальська, а також староста села Шмирки Тетяна Сліпчук.

Днями ми отримали лист-подяку від художнього керівника клубу в селі Клинове, що на Городоччині, Оксани Клімової. **«Сніг та віхола принесли нам чудовий зимовий настрій, але разом з тим – сильно заметені дороги та подвір'я, - пише Оксана Клімова. – Усі жителі села Клинове щиро вдячні Групі компаній «VITAGRO» за те, що надали техніку, яка неодноразово розчищала від снігу наші сільські дороги, території місцевих організацій. Наприклад, доріжка до Клинівського сільського будинку культури, навіть при невеликому снігові та вітрі, переметена, бо, як кажуть, пролягає на самому прогоні. Перемети – по пояс, де звичайна лопата та людські руки не зарадять. Тракторист компанії Руслан Котнюк дуже якісно виконав свою роботу з розчищення території. Найщиріші слова адресуємо всім праців-**

никам кластеру «Товтри», компанії «VITAGRO» загальною. Нехай за добро добром воздасться», - завершує листа Оксана Клімова.

І Поповецький старостат дякує керівникам та працівникам компанії «VITAGRO» за вчасну та добре організовану допомогу в розгортанні заходів, розчищенні доріг від снігу. Особливу подяку виносять керуючому Поповецьким відділком Леоніду Лісковому, трактористам: Сергію Красільному, Дмитру Магалю, Анатолію Шкуруку, Ігорю Реві, Леоніду Рудюку та Роману Заболотному, Миколі Велічку, Олегу Корпалу, Федору Пенару, Олександрові Яворському. Наголошують, що будь-яку проблему можна розв'язати, коли поряд надійний інвестор.

«Вулицю, на якій проживаємо, так засипало снігом, що діти не могли дістатися до школи. Я звернулася до старостату, до керівництва Ізяславської територіальної громади, але на мої прохання не відреагували. Тоді попросила допомоги в компанії «VITAGRO». Приїхав трактор, розчистив вулицю. Тепер можна по ній пройти і проїхати. За таку допомогу дякують усі люди», - пише нам жителька села Білеве Наталія Титарчук.

Не обминули снігопади й Рівненщину. Ліквідувати наслідки складних погодних умов допомагали на територіях, де ведуть господарську діяльність, кластери «Волинь» і «Агрохолдинг «Зоря», що є структурним підрозділом Групи компаній «VITAGRO».

- Люди з нетерпінням очікували, щоб техніка «Зорі» зайшла в їхнє село. Такі роботи проводилися за планом і без зволікань, - розповідає заступник директора «Агрохолдингу «Зоря» Анатолій Науменко. – Території вчасно розчищені від снігових заметів, тому й збоїв у роботі закладів соціальної сфери не було. Недаремно на свою адресу чуємо лише добру подяку, - каже Анатолій Віталійович.

І справді, так важливо підставити дружнє плече у складні життєві моменти. На це здатні свідомі, порядні, небайдужі до чужих проблем люди.

ЗАХИСТ ВНУТРІШНІХ РИНКІВ: ЯК В УКРАЇНІ СТАБІЛІЗУВАТИ РІСТ ЦІН

Народний депутат України та член політичної сили «ЗА МАЙБУТНЄ» Сергій Лабазюк в ефірі програми «ПОЗИЦІЯ» та телеканалі «7ТВ+» назвав ключові причини стрімкого підвищення цін в Україні.

Вітчизняні підприємства наразі програють в конкурентній боротьбі іноземним виробникам, які диктують свої умови ціноутворення. Як результат – скорочуються робочі місця, падають доходи населення та зменшуються надходження до бюджету.

«Протягом усієї незалежності України ми говоримо про те, що зарплати та пенсії низькі, а ціни – високі. І це сумна реальність нашого сьогодення, адже ціни дійсно не відповідають доходам населення. На жаль, вирівняти ці два елементи в умовах ринково-економічної системи неможливо. Чому? Ціноутворення на продукти харчування в Україні орієнтоване на світовий ринок. Частина групи товарів вже не виробляється в нашій державі, а завозиться з-за кордону, причому, без квот. Я вважаю, що така політика уряду неправильна, адже зараз наше виробництво відчутно програє в конкурентній боротьбі з іноземними поставальниками. Саме імпортери диктують нам свої умови формування ціни на продукти, адже до нас вони заїжджають за світовими цінами», – пояснює Сергій Лабазюк.

Щодо стрімкого росту цін за останні два місяця, то політик запевняє: шукати проблеми саме в Україні не варто. Адже по всьому світу вартість, зокрема продуктів сільського господарства, підвищилась до 60%: «Ростуть світові ціни та збільшується населення Землі, яке потрібно годувати. Як результат, з'являється попит на різні категорії продуктів та збільшується кількість катаклізмів. Такі країни як Китай, задля безпеки свого населення вже почали говорити про

стратегічні запаси продуктів харчування, паралельно закупаючи окремі групи товарів на 2-3 роки вперед. Це і є причиною появи додаткового попиту та росту цін».

Як запевняє Сергій Лабазюк, стабілізувати ситуацію можна через захист внутрішніх ринків, а саме: заборони або скорочення ввезення товарів, які Україна спроможна виробляти сама, стимулювання розвитку виробництва та розширення світових ринків збуту.

«Такий шлях вже успішно подолали європейські країни. До прикладу, Німеччина після війни почала розвивати свій валовий продукт через стимулювання внутрішнього виробництва. Польща, яка ще 20 років тому купувала у нас товари, також підтримала свого малого підприємця. Цей механізм допоміг їм підвищити заробітні плати та наповнити бюджет. Україні для процвітання також необхідно зосередити свої сили на вітчизняному виробництві, а не прислужувати МВФ», – підсумував депутат.

ЗНАХОДИТИ ПОРОЗУМІННЯ З ЛЮДЬМИ

Трудове життя Миколи Івановича Когута з села Малі Зошулинці, що на Красилівщині, надзвичайно насичене. Впродовж 42 років, які вилилися у його трудовий стаж, довелося мати різні обов'язки, обіймати різні посади, працювати з різними людьми. Проте на кожному робочому місці, у кожному колективі незмінними рисами Миколи Когута залишалися добродіяльність, совісність, сумлінність.

Ще зовсім молодим хлопцем, закінчивши курси механізаторів, він прийшов працювати в колгосп, навчався, набиралася досвід і незадовго став одним з кращих водіїв у господарстві, який за показниками в роботі посідав лідируючі позиції. Недавні Миколі Когуту згодом довірили досить відповідальну посаду, де потрібні були не лише високі професійні навички, а й уміння організовувати роботу, уміння спілкуватися з людьми, знаходити з ними спільну мову. Чотирнадцять років працював Микола Іванович завідувачем автогаражів, останні чотири з яких поєднував ці обов'язки з посадою завідувача ремонтною майстернею.

- Головне, треба бути відкритими перед людьми, будувати

свої стосунки на взаєморозумінні, - каже Микола Когут.

Цьому життєвому правилу не зрадив він, і коли став частинкою міцної команди Групи компаній «VITAGRO». Крім того, віддав їй в обробіток шість земельних паїв. Ще раніше про компанію довелося чути багато хороших відгуків. Для себе зробив висновки, що це серйозний потужний інвестор, який працює на свій авторитет і нічим не хоче його запламувати, - розповідає Микола Іванович. - Багато хто переконався, що компанія до своїх пайовиків ставиться з великою повагою. Дуже нам пощастило з керуючим відділком

Леонідом Леонідовичем Лісковим. Це - людина з великої букви. Він докладає всіх зусиль, щоб ми, працівники компанії, пайовики, відчували підтримку, щоб вирішувалися успішно всі питання, з якими звертаємося до керівництва.

І хіба можна нарікати, коли всі працівники вчасно отримують заробітну плату, що забезпечують їхнє підвезення на роботу? Як не вітати, що компанія допомагає виорати городи пайовикам, що отримують вони матеріальну допомогу? Хіба не приємно, що в селі дороги розчищаються, що ведуться ремонти в закладах соціальної сфери? Ці всі добрі справи – на очах людей. І я переконаний, що їх буде ще більше.

На завершення розмови Микола Іванович Когут зачіпає надзвичайно приємну для нього тему. Не так давно він став багатшим на одного онука. До цього дідуся радували п'ять дівчаток – онучень. А тепер ще й хлопчик, на якого так чекали.

- Своє життя ми присвячуємо дітям, онукам. І дуже важливо, щоб вони, коли підростуть, могли з упевненістю сказати, що пишуться своїми рідними. Дуже сподіваюся, що мої онуки гордитимуться дідусем.

Закінчення. Початок на стор. 1

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК ЗАПРОПОНУВАВ МЕХАНІЗМ ЗНИЖЕННЯ ЦІНИ ЗА ТРАНСПОРТУВАННЯ ГАЗУ УКРАЇНЦЯМ

«Якщо людина зовсім не користувалась газом, змушена платити за його доставку. Так точно не має бути! Особливо враховуючи стрімке зменшення реальних доходів громадян на тлі світової пандемії. Тільки за минулий рік ціна на розподіл та транспортування газу для побутового споживача зростала тричі. Масові акції протестів, які не вщухають ще з січня по всій території нашої країни – це різка відповідь людей на підвищення тарифів та свідчення того, що потрібні рішучі дії», - заявив політик.

Зі слів Сергія Лабазюка, пропонується розраховувати тарифи на послуги з транспортування і розподілу тільки після фактичного споживання газу, не враховуючи показники об'єму попереднього року.

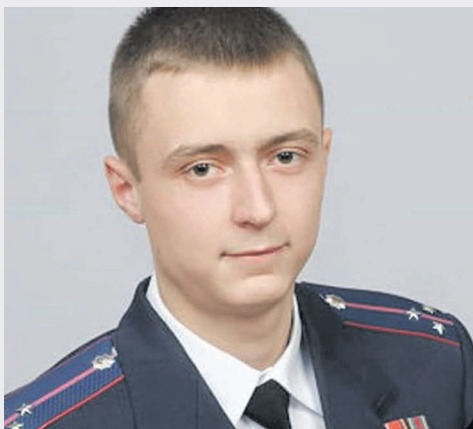
Кабінет Міністрів України та Національна комісія, що здійснює регулювання у сфері енергетики та житлово-комунальних послуг, повинні розробити механізм зменшення тарифу або надання компенсації споживачам, які за власні кошти провели до своїх домівок газогони, пояснює депутат.

«Прийняття цього законопроекту сприятиме реалізації державної політики у сфері соціального захисту найбільш вразливих верств населення та встановленню соціально обґрунтованого рівня тарифів на оплату послуг з доставки газу. Сподіваюся, що колеги з інших депутатських фракцій підтримають у сесійному залі нашу ініціативу щодо подолання тарифної кризи», - підсумував народний депутат.

ВИЗНАЧИЛИ ГОЛОВНІ ЗАВДАННЯ

Шукаючи шляхи вдосконалення співпраці з пайовиками, бухгалтери кластеру «Товтри» провели нараду, де розглянули пропозиції щодо спрощення процесу розрахунків із пайовиками Групи компаній «VITAGRO». Пропозиції базувалися на побажаннях самих пайовиків і на змінах у нормативних документах, якими керується бухгалтерська служба. Окрім цього, фахівці детально проаналізували підсумки роботи за попередній рік і визначили головні завдання на поточний. Серед них – дотримання законодавчих змін, неухильне виконання рекомендацій для бухгалтерів всіх підрозділів компанії.

Високий професіоналізм та найкращі людські якості у співпраці з пайовиками «VITAGRO» - головний акцент наради бухгалтерів.

ЖИВИЙ У НАШІЙ ПАМ'ЯТІ

20 лютого 2015 року село Сутківці на Ярмолинеччині прощалося з Романом Лабанем, який був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Відтоді щороку в цей день сутківчани вшановують пам'ять Романа на місцевому кладовищі. В Сутківській школі, яка вже носить ім'я Героя АТО Романа Лабана, в його честь проводяться години скорботи. Приїжджають побратими Романа з Калинівського полку, які пам'ятають його як відважного воїна та хорошого друга.

Народився Роман 29 серпня 1993 року в селі Сутківці Ярмолинеческого району. У 2010 році закінчив Сутківську загальноосвітню школу. З 2010 року служив у внутрішніх військах Міністерства внутрішніх справ України (з 2014 року – Національна гвардія України). У 2014 році закінчив Національну академію внутрішніх справ (місто Київ) і розпочав службу командиром взводу 8-го полку оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України (військова частина 3028, місто Калинівка Вінницької області).

З 2014 року брав участь в антитерористичній операції на сході України.

17 лютого 2015 року взвод лейтенанта Лабана виконував завдання з безпечного виводу сил антитерористичної операції з району міста Дебальцеве в напрямку міста Артемівськ (нині – Бахмут) Донецької області. В селищі міського типу Луганське Артемівського (нині – Бахмутського) району Донецької області підрозділ потрапив під обстріл ворожої артилерії і танків. Танковий снаряд розірвався в декількох метрах від Романа, внаслідок чого він отримав тяжкі поранення ніг, грудної клітки та голови, а також контузію. Офіцеру надали першу медичну допомогу та під обстрілами евакуювали до міста Артемівськ, проте врятувати його не вдалося.

Підтримували батьків у їхньому горі чи не всі односельці, а також Група компаній «VITAGRO», де працює батько Романа. За сприяння компанії на приміщенні місцевої школи була встановлена меморіальна дошка на честь Героя.

Відважний земляк назавжди залишається живим у нашій пам'яті.

НЕЗАГОЄНА РАНА - АФГАНІСТАН

Розпочате у травні 1988 року виведення радянських військ з Афганістану закінчилося 15 лютого 1989 року. Цього дня незалежна Україна офіційно вшановує День пам'яті загиблих воїнів-інтернаціоналістів та День виводу військ з Афганістану.

Війна в Афганістані, хоч і оцінюється неоднозначно, але залишається болючою раною. І сьогодні, коли десятки тисяч наших співвітчизників боронять цілісність і незалежність України на її південно-східних рубежах від зовнішньої агресії, серед них є воїни-афганці, які демонструють та передають свої військові навички та вміння. Зрештою, воїни-афганці завжди були і залишаються прикладом мужності й відваги, патріотизму і відданості військовій присязі. Серед них – чимало наших земляків. У селі Рихта, до прикладу, іменем Володимира Атамана названо вулицю, у школі, де він навчався, встановлено меморіальну дошку, учні та односельчани, серед яких немало пайовиків компанії, шанують і бережуть пам'ять про свого відважного земляка.

Володимир Атаман народився 10 квітня 1964 року в селі Рихта Кам'янець-Подільського району. Коли йому виповнилося лише півтора року, його мама відійшла у Вічність. Володя закінчив Слобідсько-Рихтівську середню школу і вступив до Кам'янець-Подільського профтехучилища №5. Обрав професію оператора контрольно-вимірювальних приладів і автоматики.

10 листопада 1983 року потяг віз Володю з товаришами до далекого міста Ашхабад, де він мав пройти «учебку». Минуло лише чотири місяці і прийшов перший лист...з Афганістану. Володя писав, що служить на охороні «дороги життя» Термез – Кабул, якою перевозили з Радянського Союзу до воюючої країни різні вантажі.

27 квітня 1984 року обірвалося життя Володимира Атамана в горах Афганістану. Йому було лише 20 років. Він загинув під час бойової операції.

А село Клинове на Городоччині береже пам'ять про свого Героя - Григорія Повха. Після закінчення Клинівської середньої школи Григорій Повх вступив до Львівського училища залізничного транспорту, звідки у 1984 році пішов на строкову військову службу. У складі обмеженого контингенту Радянських військ потрапив у Демократичну Республіку Афганістан.

Перебуваючи на посаді заступника командира взводу, з честю виконував свій військовий та інтернаціональний обов'язок, виявив при цьому мужність і стійкість.

У листі до вчительки Клинівської школи Н.О. Хмелюк він писав: «Людина покаже себе, якою вона є, в екстремальних умовах. Після чого вже знаєш, хто на що здатний...»

Чесному, відкритому хлопцю, який шанував справедливість, порядок, який хотів принести користь своєму селу, не судилося повернутися додому живим.

Указом Президії Верховної Ради СРСР Повх Григорій Іванович нагороджений Орденом Червоної Зірки. Посмертно. Його ім'я назавжди залишається для юних прикладом мужності, сміливості, патріотизму, величезної любові до рідної землі та своїх людей.

Ім'ям Григорія Повха названа найдовша вулиця села, а в рідній школі створено музей з експозиціями про Героя.

Олександр Бондаренко з села Червоний Кут виріс у багатодітній родині, в якій виховувалися дев'ятеро дітей. Надавати підтримку,

приходити на виручку, бути в усьому справедливим – цьому навчився Сашко з дитинства.

Хорошого сина, вірного друга, щирого земляка втратили жителі Червоного Кута, коли Олександр Бондаренко загинув в Афганістані. Та пам'ятають його і досі.

Учасники афганської війни: Михайло Майхер, Віктор Приймачук, Віктор Масловський, Віктор Приймачук, представники старо-стату, компанії «VITAGRO», рідні відвідали могилу Героя та недавно померлого учасника афганської війни - Івана Зиска.

Постійну увагу відчують родини полеглих героїв афганської війни з боку Групи компаній «VITAGRO». У селі Івахнівці Чемеровецького району, до прикладу, компанія доглядає за обеліском воїна-афганця Анатолія Савчука, надає всебічну підтримку його матері. А в селі Більчин Ізяславського району допомагають матері Юрія Франкова, котрий також не повернувся з тієї страшної війни. Скільки б років не минало, а пам'ять про відважних хлопців, які з честю виконували свій обов'язок, житиме.

ПОЛЕ ЙОГО ЖИТТЯ

Скала-Подільський радгосп.

Двадцять п'ять років Ярослав Іванович успішно керував підприємством. Має численні державні нагороди. Радгосп неодноразово посідав перші місця з виробництва продукції в районі. Одними з перших в Україні тут почали закладати пальметні формові сади. Вирощували соковиті яблука, груші, сливи, черешні та обліпиху. На прилавках магазинів Тернопільщини завжди в сезон була свіжа полуниця, дбайливо виплекана на полях радгоспу. Окрім плодоовочівництва, займалися і переробкою продукції (вісім кондитерських фабрик України виготовляли свої начинки на основі фруктових пюре зі Скала-Подільського підприємства). Розвивали також тваринництво.

За своє життя Ярослав Осадца полів перейшов немало, адже пов'язав свою долю з агрономією, роботою на землі.

Він народився в важкі повоєнні роки, на Тернопільщині, в родині колгоспників. Міцний характер формувався ще з юних років – в школі захопився стрільбою і отримав спортивний розряд кандидата в майстри спорту з малокаліберної гвинтівки. Потім – служба в армії, де став бортмеханіком літака. Заняття – вкрай відповідальне, адже від його виконання, від чіткого дотримання правил залежали людські життя. Саме тоді Ярослав звик до дисципліни, порядку та контролю.

Проте хлопця вабили сільські простори, рідна домівка. Вивчився на агронома-плодоовочівника. Працював агрономом, потім головним агрономом і згодом очолив

На підприємстві постійно працювали майже триста п'ятдесят чоловік, а під час сезонних робіт – більше півтора тисячі людей. Важко трудилися, але вміли і відпочивати. Великим захопленням для Ярослава Івановича була участь у хорі їхнього підприємства.

Нині Ярослав Іванович Осадца, пайовик компанії «VITAGRO», на пенсії. Цього року він відзначає 75-річний ювілей. Як і раніше, залишається бадьорий духом та сповнений сил. Тримає домашнє господарство, слідує за подіями у світі, наставляє мудрими порадами дітей. Найбільшими цінностями вважає здоров'я, людяність та професіоналізм.

Щонеділі Ярослав Іванович відвідує в Скалі-Подільській церкву, де співає у хорі. Каже, що церковний спів дає простір його душі і подовжує життя.

ПОПЕРЕДУ - БАГАТО СПІЛЬНОЇ РОБОТИ

Про проблеми своєї громади староста сіл Кутківці та Дубівка Закупненської селищної ради Кам'янець-Подільського району Володимир Тернавський добре знає. Бо ж тут він народився, тут живуть та працювали його батьки, тут створив родину, підростає його донька.

В органах місцевого самоврядування почав працювати п'ять років тому, коли обійняв посаду заступника Кутковецького сільського голови. А тепер Во-

лодимира Олександровича призначено старостою, що спонукає його до ще більшої відповідальності.

– Хочу виправдати довіру керівництва територіальної громади, односельців. Господарських клопотів вистачає, з ними зіткнувся вже з перших днів роботи. Ось з ладу вийшов насос, а водопостачання по селі треба забезпечити, не будуть же люди без води. Крім того, необхідно прибрати сміттєзвалище на кладовищі, зрізати дерева, щоб не пошкодили пам'ятники. Потребує ремонту приміщення сільської ради. Зима підкинула свої проблеми.

На щастя, з більшістю господарських питань вдається справлятися. Велику допомогу надає нам «Аграрна компанія 2004», сприяють технікою, робітниками. Кутковецький старостат щиро вдячний компанії, зокрема, керівнику кластеру «Товтри» Анатолію Степчуку за розуміння, готовність почути і допомогти.

Попереду у нас ще багато планів і задумів, - додає староста, - це і ремонт доріг, і будівництво водогону. Потрібно встановити автобусну зупинку на роздоріжжі сіл Івахнівці та Кутківці. Не вистачає й дитячих майданчиків. Чимало робіт заплановано щодо благоустрою сіл Кутківці та Дубівка. Отже, попереду ще багато спільної роботи задля блага наших земляків.

ІЗ ВДЯЧНІСТЮ ЗГАДУЮТЬ ГЕРОЯ ПРАЦІ

Працівники Групи компаній «VITAGRO», жителі села Лісоводи вшанували пам'ять легендарного земляка, двічі Героя Соціалістичної Праці Григорія Івановича Ткачука. Його мудрість, великий талант господаря сприяли тому, що очолюване ним господарство було серед кращих в Україні.

Нині традиції, започатковані Григорієм Ткачуком, продовжує Група компаній «VITAGRO», - роз-

виває рослинництво, тваринництво, створює нові робочі місця.

- Бути спадкоємцями великої справи Григорія Івановича – честь для працівників «VITAGRO», - каже керуючий Лісоводського відділку Руслан Шумило. – У день смерті справжнього господарника, людини з великої букви ми згадали його з великою вдячністю за ті добрі справи, які він робив для людей.

ОБРАВ СПРАВУ ДО ДУШІ

Перш ніж влитися в колектив компанії «VITAGRO», Андрій Руденков набирался трудового досвіду на Житомирщині, п'ять років працював на паперовій фабриці. А за тим їздив на заробітки. По-різному складалися обставини, були успіхи, траплялися й невдачі. Проте з часом хлопець зрозумів, що чужа сторона ніколи не замінить рідного дому, що справжню підтримку, мудру пораду зможуть дати лише найрідніші люди. Саме вони, до речі, переконували Андрія, що й поряд з домом можна працювати, заробляти непогані гроші і, як зразок, згадували про Групу компаній «VITAGRO», яка обробляє земельні паї у їхній Котелянці.

У Котелянському відділку якраз потребували трактористів, тож попереднє навчання таки знадобилося Андрієві. Практика дала свій результат – вже через кілька років він пересів на новий трактор.

- Працювати у такому дружному, злагодженому колективі – приємно, - розповідає Андрій Руденков. – Взаємовиручка, взаємопідтримка – це те, що постійно відчуваєш у спілкуванні з колегами та під час роботи.

Зараз ми активно готуємося до весняно-польових робіт, - додає Андрій. – Прийде час – закриватимемо вологу, проводитимемо культивуацію ґрунту. Взагалі, уся наша команда механізаторів готова виконати будь-які завдання. Коли потрібно було, то й воду підвозив під час внесення отрутохімкатів, і проводив обприскування культур. Під час догляду та збирання гарбузів ми всі спрямовуємо зусилля на те, щоб вчасно виконати визначенні завдання.

Про те, що працюю в компанії «VITAGRO», ніскільки не жалкую. Навпаки. Завдяки хорошій зарплаті моя сім'я забезпечена, з рідними не розлучаюся і справа, якою займаюся, мені до душі.

СВЯТКУВАЛИ ДІАМАНТОВЕ ВЕСІЛЛЯ

Олег Дмитрович Ковеня та його дружина Людмила Петрівна шістдесят літ тому стали на весільний рушник. Тож нещодавно вони святкували своє діамантове весілля.

Обоє родом із Котелянки. Олег Дмитрович 1937-го року народження, а Людмила Петрівна – 1941-го. Як і у більшості людей їхнього покоління, у них було складне дитинство.

Людмила батька не пам'ятає, бо він загинув у 44-му на фронті. Після сьомого класу Люся змушена була підробляти в колгоспі, щоб допомогти мамі прогодувати дітей. А після закінчення школи пішла у ланку. Норми тоді були високими і тендітній дівчині треба було добряче постаратися, щоб виконати їх.

А Олег Дмитрович в розмовах з болем згадує свою маму, яка чекала з фронту трьох старших синів, двоє з яких були льотчиками-офіцерами. Додому повернувся лише один із трьох хлопців, втім матері живої вже не застав. У переживаннях важких її серце стало зовсім слабким і... зупинилося.

Батька Олега Ковені на війну не забрали, оскільки вдівцем виховував трьох ще зовсім малих дітей. Згодом його направили на відбудову розрухи.

Своє ж самостійне життя Олег Ковеня розпочав у колгоспі, техніком із штучного осіменіння тварин. Цій справі віддав двадцять вісім років професійного життя. Неодноразово за сумлінну працю був нагороджений грамотами, подяками, його фото було на Дошці пошани.

Шістдесят років пролетіли, а своє весілля Олег Дмитрович і Людмила Петрівна пам'ятають, ніби було воно вчора.

- У той день температура повітря була двадцять п'ять градусів морозу, але це не завадило побратися десяти парам у селі. Хтось тоді обмовився, що недобрый день для шлюбу, бо п'ятниця – розвідниця, - каже Людмила Петрівна. – Але за шістдесят років нашого подружнього життя я переконалась, що на міцність сім'ї п'ятниця не впливає.

Через рік після одруження у пари народився син, через рік – другий, а ще через кілька - і третій.

Первісток Петро після школи освоїв спеціальність муляра. За направленням поїхав на роботу до Києва, потім – служба в армії, заочне навчання в технікумі. В столиці живе дотепер. Зростив сина й дочку.

Середній син Володимир навчався на столяра, пройшов строкову службу в армії. Потім навчався у морехідному училищі, в Маріуполі. Однак після одруження море проміняв на Котелянку, де проживає і нині. Подарував бабусі й дідусяві трьох онучок.

Третій, Дмитро, вирішив піти батьківським шляхом, здобув професію техника зі штучного осіменіння сільськогосподарських тварин. Сумлінно працює у Групі компаній «VITAGRO», неодноразово його визнавали кращим спеціалістом. Нині він пишається своїми трьома дітьми – сином і двома доньками. Особливо радіє правнучку. До речі, наймолодший син Дмитро з сім'єю проживає разом з батьками, і є їм надійною підтримкою.

Коли запитали в Людмили Петрівни, в чому секрет щасливого сімейного життя, вона відповіла, що треба знаходити правильні слова, ті, які підтримують близьку людину, надихнуть, вселять віру, що все буде добре. Ось з такою сімейною мудрістю і зустріло подружжя Олега і Людмили Ковенів своє діамантове весілля.

У ВІСІМНАДЦЯТЬ ПІШОВ НА ВІЙНУ

22 лютого Федору Мельнику, жителю села Мирівка на Волочищині, пайовику компанії, виповнилося 95 років.

Коли розпочалася Друга світова війна, Федір Мельник лише закінчив семирічку. А вже у 44-ому, коли хлопцю виповнилося вісімнадцять, разом з чотирма односельцями довелося стати у військовий стрій.

- Троє з нас потрапили в учебку Івано-Вознесенської області, а двоє – на військовий завод у Горькові, - розповідає Федір Теофанович. – Три місяці навчання, а далі – Третій Білоруський фронт, стрілецький полк, протитанковий батальйон. Практично зібрали усіх вісімнадцятилітніх, були й навіть молодші.

Їх бойовий шлях розпочався в Литві і взяв напрямок на східну Пруссію.

- Прислали нам сорок самоходок, але наша техніка у порівнянні з німецькою – мале дитя. Ми весь час були у наступі. Та у ворога така сила, що 40 міліметрову броню наскрізь пробивали. Скільки наших хлопців полягло, - згадує ветеран. - Добре, що у гітлерівців були проблеми з паливом. То вони і танки, і літаки залишили, тікаючи...

А 26 жовтня був важко поранений і Федір Мельник. На території Польщі, у госпіталі, хлопцю ампутували ногу.

Повернувшись в Мирівку, до рідного дому, Федір Мельник влаштувався працювати сторожем, а згодом закінчив школу пасічника. Бджільництву Федір Теофанович віддав тридцять років трудового життя.

І хоч йому, скаліченому війною, доводилося непросто, він завжди був надійною опорою для дружини і трьох дітей, яких виховали добрими та порядними людьми.

Федір Теофанович Мельник нині вже єдиний учасник бойових дій Другої світової війни у Мирівці. Тож не даремно навідується до нього односельці, аби ще і ще раз почути розповіді про історичні події, учасником яких був і він сам. Розповіді очевидця – безцінний дарунок молодому поколінню, тим паче, що чітка пам'ять Федора Теофановича відтворює їх так яскраво.

Частими гостями в оселі ветерана війни є й працівники Групи компаній «VITAGRO», адже Федір Теофанович - пайовик компанії.

Мій земельний пай обробляє хороший господар, ще й на подвір'я доставляють і зерно, і цукор, і борошно.

Дякував ветеран за увагу, за турботу представникам компанії, працівникам місцевого будинку культури, які вітали його з ювілеєм. Такі зустрічі, каже, зігрівають душу і додають сил.

ТАЛАНОВИТИЙ МАЙСТЕР

У Попівцях Петра Шевчука характеризують як дуже скромну і надзвичайно працювиту людину, як талановитого майстра. Усі, хто знає Петра Станіславовича, кажуть, що руки у нього золоті, усе вміє зробити. Багатьом односельцям столи, стільці, лавки із дерева зробив – міцні, надійні, гарні. Часто, щоб потішити свою душу, майстер береться за створення картин по дереву, від яких і справді важко відвести погляд.

Та не лише столярними та художніми роботами по дереву вражає Петро Шевчук. Коли проводили люди воду до своїх домів, він був першим помічником для усіх. І електрогазозварювання знає, і на ремонті будь-якої техніки розуміється. Як не дивуватися, не захоплюватися, коли своїми руками, із різних запчастин, які хтось вже вважав непотребом, Петро Станіславович

зібрав два невеличких тракторці, які використовують в домашньому господарстві.

Усі роки, до пенсії, Петро Шевчук трудився трактористом у місцевому колгоспі, тож цю техніку знає досконало. А дружина Наталя працювала у буряковій ланці, коли потрібна була підміна, - у телятнику. Обоє добре знають, які вони – ранішні світанки, бо разом з ними розпочинався робочий день Шевчуків, а закінчувався пізно вночі. Працелюбність, доброта, щирість – спільні риси їхньої сім'ї.

Їх прищеплюють своєму дорогому онуку Віталію, для якого змалку стали опікунами. Всю свою любов, чуйність віддають хлопчику, замінивши йому маму.

Петро й Наталя Шевчуки – пайовики Групи компаній «VITAGRO», якій висловлюють найщирішу подяку за сумлінні розрахунки, за під-

тримку пайовиків. Не так давно Петро Станіславович Шевчук святкував своє 60-ліття. Чимало односельців прийшло привітати його. Були, звісно, добрі побажання, були й душевні пісні. Петро Станіславович акомпанував на баяні, припрошував спробувати меду із власної пасіки. А на завершення усіх пригощали тортом у вигляді того самого баяна, на якому так вправно перебирав клавіші господар. Усі бажали, щоб у його душі ще довго-довго звучила музика, а золоті руки не переставали дивувати своєю майстерністю.

МАРІЇНЕ СТОЛІТТЯ

НЕДАРЕМНО КАЖУТЬ, ЩО ДОВГОЛІТТЯ ТРЕБА ЗАСЛУЖИТИ У БОГА. ТОЖ, МАБУТЬ, МАРІЯ ЙОСИПІВНА БОНДАРУК З СЕЛА МИХНІВ НА ІЗЯСЛАВЩИНІ, ЯКІЙ НЕЩОДАВНО ВИПОВНИЛОСЯ 100 РОКІВ, МАЄ ПЕРЕД ВСЕВИШНІМ ОСОБЛИВУ МИЛИСТЬ. ЩОПРАВДА, ЖИТТЯ ЇЇ НІКОЛИ НЕ ГОЛУБИЛО, НАВПАКИ – ПОСИЛАЛО ВЕЛИКІ ВИПРОБУВАННЯ, ЯКІ ВОНА ГІДНО ДОЛАЛА.

Коли Марія проводжала на фронт чоловіка Степана, то не здогадувалася, що бачить його востаннє. На руках з маленьким синочком, терплячи нужду важких воєнних років, молилася, щоб повернувся чоловік з далеких фронтів живим. Степан пройшов майже усю війну, але в останні дні цього лихоліття ворожа куля наздогнала солдата, загинув на території Чехії. Дізнавшись про це, Марія й не знала, як бути далі. Надія на те, що чоловік повернеться з війни, давала їй сил жити, зводити невеличку хатинку, ростити сина. Всі сподівання на краще зруйнувалися в одну мить, разом з похоронкою, яку тримала в руках.

Спостерігаючи, як побивається Марія, рідний Степанів брат – Іван запропонував створити сім'ю, бути їй підтримкою. Вона погодилася, адже їй справді потребувала чоловічої допомоги, захисту, поради. Хотіла, щоб її син мав батька.

Проте не довго судилося прожити Марії з Іваном. Через слабе здоров'я, складні недуги невдовзі він помер. Про нього, щоправда, нагадував син, що був дуже схожий на свого батька Івана.

І знову сім'я трималася на її

тендітних жіночих плечах. Марія Йосипівна працювала в рілльничій бригаді місцевого колгоспу, аж до самої пенсії. Усі відгукувалися про неї, як про дуже відповідальну, добру й сердечну жінку.

Трудилася вона важко, але таки зуміла виростити синів порядними людьми. Анатолія, щоправда, вже немає в живих. Він приходить до мами лише у снах, за упокій його душі щодня молиться вона.

На схилі літ великою розрадою, великою втіхою для Марії Йосипівни є її син Володимир з дружиною Діною, онук Віктор і його дружина Мирослава, разом з якими й мешкає в одній хаті.

А загалом доля нагородила Марію Йосипівну чотирма онуками – Віктором, Сергієм, Василем, Ігорем, шістьма правнуками – Наталією, Василем, Володимиром, Ярославом, Христіною, Михайликом.

Рідними вважає Марія Йосипівна й своїх племінників. Вона зростала у багатодітній сім'ї, де було п'ять дівчаток і четверо хлопчиків. Тож має велику родину, яку завжди зігрівала своєю любов'ю.

Цієї любові вистачає у неї на всіх і тепер. Бо за кожного зі своєї ро-

дини переживає, і успіхам кожного щиро радіє.

У день століття Марії Йосипівни Бондарук привітати поважну ювілярку прийшло чимало михнівчан. Серед них – керівник кластеру «Полісся» Володимир Корнійчук з колегами. З побажаннями здоров'я, добробуту, душевного спокою вшанували представники «VITAGRO» свою пайовичку. Варто додати, що й син Марії Йосипівни – Володимир тривалий час працював механізатором в місцевому колгоспі, а онук Віктор Бондарук і нині трудиться в сільському господарстві. Він – один з кращих трактористів в кластері «Полісся». Усі пайовики компанії з родини Бондаруків запевняють, що виплати за паї стають їм хорошою підтримкою в сімейному бюджеті.

Святкували сторіччя в теплій атмосфері. Сама ж ювілярка із задоволенням підспівувала, адже свого часу тривалий час була учасницею церковного хору. Каже, щира віра у Бога допомагала їй в житті долати всі негаразди. Нині століття Марія Йосипівна мріє щоб змогла ще побачити, як одружуватимуться її правнуки. До таких щасливих подій, каже, варто дожити.

ЗИМОВІ РОЗВАГИ

Приклад цікавих зимових розваг продемонстрували жителі села Криків на Чемеровеччині.

Довгий «поїзд» із санчат рухався сільськими засніженими вулицями, сповнений сміхом, жартами, піднесенням.

- Ми показали, що можна об'єднатися усім селом – дорослим, дітям – і весело провести час, використати зимову пору, сніг для справжнього задоволення, - ділиться враженнями пайовик компанії Валентина. –

Думаю, для всіх жителів, зокрема і для пайовиків «VITAGRO» - цей день став особливо приємним. Уся сільська громада вдячна односельцю Олегу Осідаку за те, що саме він надав трактор, який і потягнув довжезний «поїзд» із санчат.

Люди кажуть, що громада повинна єднатися і в радісних моментах, і в сумних. А тепер у Крикові думають, як організувати нові цікаві розваги в селі та приємно подивувати інші громади.

ТУРБОТА ПРО ПІДРОСТАЮЧЕ ПОКОЛІННЯ

Сучасні методи виховання дошкільнят потребують забезпечення закладів сучасною технікою для проведення занять. Наш дитсадок «Теремок» дуже потребував сучасного смарттелевізора, але фінансової можливості придбати його не було. На допомогу прийшла Група компаній «VITAGRO», від якої й отримали такий важливий для нас подарунок.

Нещодавно в дитячому садочку відбулося відкрите заняття, де й використовувався телевізор для демонстрації матеріалів. Окрім того, подарунок «VITAGRO» добре знадобився для ранкової гімнастики дітлахів, під час святкувань та розваг. А у вільний від занять час діти залюбки дивляться мультики.

Ми щиро вдячні компанії «VITAGRO», її керівнику Петру Пе-

тровичу Лабазюку за те, що наші прохання не залишаються поза увагою. За те, що турботу про підростаюче покоління компанія демонструє не на словах, а на ділі.

З повагою адміністрація,
батьки вихованців ДНЗ
«Теремок»,
Скала-Подільська

ПЛЕКАЙМО РІДНУ МОВУ

Міжнародний день рідної мови став чудовою нагодою вкотре висловити своє ставлення до мови, розповісти про ті почуття, яке викликає в душі рідне слово.

- Для нас Міжнародний день рідної мови, це свято української мови - одного з найцінніших надбань, які створили й залишили нам наші попередники. Українська мова є душею нації, її генетичним кодом, у її глибинах народилося багато з того, чим може гордитися наш народ, - каже директор Білогородського НВК на Рівенщині Тетяна Окренець. - Як говорив український вчений Огієнко: «Рідна мова – це найголовніший наріжний камінь існування народу як окремої нації: без окремої мови немає самостійного народу». Рідна мова – не просто засіб спілкування, а ціла історія народу, його світогляд. Це свято не лише нагадує нам про культурне розмаїття світу, а й про право кожного розмовляти рідною мовою у своїй країні, - додає вона.

Без сумніву, в день української мови та писемності, у нас є нагода вклонитися Слову, його красі та виразності. Тож учні школи із задоволенням провели свято рідної мови, демонструючи свою любов до нього. Через коронавірус, на жаль, цьогорічне свято проводили без гостей. Як правило, до багатьох, тематичних уроків, долучаються працівники компанії «VITAGRO».

- З компанією «VITAGRO» наш заклад пов'язують теплі стосунки. Компанія допомогла у проведенні ремонтних робіт, заміні вікон, дверей. Завдяки турботі компанії школа має чудовий спортивний майданчик, спортивний інвентар. Сподіваємося, наша співпраця триватиме, - каже Тетяна Володимирівна. – У багатьох планах ми заручаємося підтримкою «VITAGRO», за що щиро вдячні.

ПОГЛЯД ДІТЕЙ ВІДКРИВАЄ МАЙБУТНЄ

Ми вже повідомляли про те, наскільки цікавим, захоплюючим став мистецький конкурс, ініційований відділом зв'язків з громадськістю компанії «VITAGRO», під назвою: «Погляд у завтра з Групою компаній «VITAGRO». Хвиля творчості та втілення цікавих ідей прокотилася чи не кожним населеним пунктом, де «VITAGRO» веде свою господарську діяльність. Понад сто учасників запропонували свої роботи, які уособлюють дитячі мрії, бачення, думки, пов'язані з майбутнім відомої компанії. У переважній більшості учасників цього мистецького конкурсу батьки, рідні, знайомі працюють в компанії «VITAGRO». Зрештою, й самі представники «VITAGRO» є частими гостями в шкільних колективах, компанія, крім того, усіляко підтримує сільські освітні заклади. Саме тому, запевняють учні, свої роботи виконували з особливим натхненням.

Не один рік займається живописом Аріна Пантелеймонова з села Івахнівці на Чемеровеччині. Її малюнки неодноразово отримували схвальні відгуки. До конкурсної роботи школярка підійшла з високою відповідальністю. Недаремно її конкурсний малюнок у номінації «Живопис» - серед кращих робіт. У майбутньому Аріна бачить компанію «VITAGRO» квітучою, сильною, яка підкорює все нові вершини в господарській діяльності.

Особливу активність у конкурсі, ініційованому компанією, виявили учні Тарнорудської ЗОШ І-ІІІ ступенів на Волочищині. Завдяки широкій гуртковій роботі свій творчий талант вдосконалює більшість учнів цього освітнього закладу. Особливою популярністю користується й гурток «Іграшка». Його керівник Наталія Чайка докладає всіх зусиль, щоб прищепити вихованцям почуття прекрасного, художній смак і наполегливість у досяг-

ненні мети. Христина Головка, Ольга Гук, Юлія Шмельова, Діана Кузьмак, Артем Фурман, Сергій Потоля, Діана Ярема завдяки конкурсу випробували свої сили в паперовій пластиці. Цей напрям творчості кожному, кажуть, припав до душі.

А робота Іллі Зарінова носить назву «Виростити кукурудзу». Його проект виконаний завдяки ІТ-технологіям. Вчителька інформатики Людмила Дука, яка стала керівником цього проекту, каже що Ілля дуже здібний учень, який прагне вдосконалення, розвитку та демонструє виняткову сумлінність.

Пропонуємо вашій увазі роботи талановитих учасників конкурсу «Погляд у завтра з Групою компаній «VITAGRO», безперечно, кожна з них вартує особливої уваги і визнання.

